

Arrest

nr. 178 268 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van .

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt een derde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 27.575 van 19 mei 2009 omdat geen geloof werd gehecht aan de door hem aangehaalde verklaringen. Zijn beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen. Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag nog steeds volhardt in dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Daarnaast verklaarde hij dat hij tijdens zijn vorige asielaanvragen geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegde in verband met zijn reisweg.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legde verzoeker volgende documenten neer: een fotokopie van een klacht, zijn rijbewijs uit Dubai, enkele foto's van leden van de clan, een briefomslag, zijn paspoort en zijn National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP).

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerdere asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen afdoende elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

3.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.3. Het door verzoeker bijgebrachte stuk 3 betreft slechts fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij thans de waarheid heeft verteld en toegegeven heeft dat zij in Dubai heeft gewoond. Ter ondersteuning van haar relaas toont verzoekende partij ter terechtzitting haar origineel rijbewijs uit Dubai en stelt zij tevens dat zij veel informatie heeft gegeven over de reisweg. Verzoekende partij verwijst naar de documenten die zij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd (kopie van haar verblijfskaart, kopie van haar visa-kaart, een kopie van de verblijfsvergunning in haar paspoort, en een kopie van haar nationale identiteitskaart) en is van oordeel dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden voor verder onderzoek. Op de vraag waarom verzoekende haar origineel paspoort niet toont, antwoordt zij dat haar paspoort verloren is gegaan.

De Raad herhaalt dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij bij 's Raads arrest nr. 27.575 van 19 mei 2009 werd vastgesteld en geoordeeld dat haar asielrelaas, waarin verzoekende partij tot op heden volhardt, niet aannemelijk of geloofwaardig is. Verzoekende partij legt, zo stelt de Raad vast, in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Verzoekende partij verwijst naar en toont haar origineel rijbewijs uit Dubai, doch ze ontkracht, noch weerlegt hetgeen in de bestreden beslissing omtrent dit document terecht en op pertinente wijze wordt vastgesteld en geoordeeld, namelijk dat het betreffende rijbewijs werd uitgegeven op 25 juni 2000 en dan ook geen sluitend bewijs vormt van verzoekende partij haar beweerde langdurige verblijf in Dubai.

Waar verzoekende partij naar de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde documenten verwijst, wijst de Raad er opnieuw op dat het allemaal kopieën betreft. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en voormeld arrest van de Raad waarbij in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas werd besloten.

Gelet op verzoekende partij haar verklaringen jarenlang, met name beweerdelijk van 2000 tot 2008, in Dubai te hebben gewoond, kan en mag van haar redelijkerwijze worden verwacht dit langdurig verblijf met originele documenten te staven, waar zij echter manifest in gebreke blijft.

Verzoekende partij haar beweerde, doch geenszins aannemelijke of geloofwaardige jarenlange verblijf in Dubai wijzigt hoe dan ook niets aan en vermag geen ander licht te werpen op of afbreuk te doen aan de door haar ingeroepen, doch geheel ongeloofwaardig bevonden vrees voor vervolging in en ten aanzien van Pakistan, haar land van herkomst.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot enkele algemene beweringen, zoals o.a. het feit als zou zij thans de waarheid vertellen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 30 september 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij

redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS